

РЕШЕНИЕ

№ 2317

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **670** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Жу Х., гражданин на Китай, [дата на раждане], с паспорт № ED3247323, издаден на 18.05.2018 г., чрез адвокат В. И., Адвокатска колегия – К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, против Заповед № 8177ПАМ-1/06.01.2023 г., издадена от „за“ Началник на Гранично полицейско управление – С., Регионална Дирекция „Гранична полиция - Аерогари“, Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „В“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 05.01.2023 г. до 04.01.2026 г.

В жалбата са релевираны доводи, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, необоснован, издаден от некомпетентен административен орган, постановен при съществено нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целите на закона. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не изпраща представител. От страна на упълномощения му представител адвокат И. е депозирано писмено становище от 13.03.2023 г., с което не е възразено за даване ход на делото, изложено

е, че се поддържа депозираната жалба, като от съда се иска да отмени оспорената заповед. Не се претендират разноски.

Отвeтникът – Началник на Гранично полицейско управление – С., Регионална Дирекция „Гранична полиция - Аерогари“, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Н., която моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Докладна записка рег. № 8177р-612/06.01.2023 г., изготвена до „за“ Началник на ГПУ – С. от младши експерт Х. Р., командир на отделение на ГКПП – Аерогара С., същият е уведомен, че на 05.01.2023 г., около 17:50 часа на ГКПП Аерогара С. за влизане в страната с полет FB808 от А. е пристигнало лице, представило се за чешки гражданин с имена Zhu Huaming, [дата на раждане], паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г., с дата на валидност до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г., валидна до 26.08.2032 г.

Във връзка с възникнали съмнения относно истинността на представените от чуждия гражданин документи, същият е отведен за контрол на втори линия.

При извършения личен преглед на личните вещи на чужденеца е открит един брой паспорт, издаден от Китай с № ED3247323 на 18.05.2018 г., с дата на валидност 17.05.2028 г. на лице с имена - Zhu Huaming, [дата на раждане], със снимка на приносителя, с положена в него френска виза №[ЕИК], издадена на 15.07.2022 г. в С., валидна от 15.07.2022 г. до 10.01.2023 г., с разрешен престой 90 дни, за многократно влизане в страните от Шенген.

С цел установяване редовността на документите на лицето, същите са предоставени за експертно изследване. Изготвена е Експертна справка № 25/05.01.2023 г., от която е установено, че паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г. от Република Ч., валиден до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г. от Република Ч., валидна до 26.08.2032 г. на името на Zhu Huaming, [дата на раждане] са изцяло неистински, а лицето от снимките и приносителят на документите са идентични лица. Същите тези документи са предадени с Протокол за доброволно предаване № 817700-69/05.01.2023 г.

От изготвена Експертна справка № 26/05.01.2023 г. е установено, че паспортът, издаден от Китай с № ED3247323 на 18.05.2018 г., валиден до 17.05.2028 г. на името на Zhu Huaming, [дата на раждане], е истински, а лицето от снимката и приносителят са идентични лица. Посочено е, че лицето и установените документи не протичат като Н.О. С чужденеца е проведена беседа /л.53-60/.

На лицето е издаден Отказ за влизане в Република България № 08/05.01.2023 г. на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, поради това, че притежава неистински, фалшив или фалшифициран документ за пътуване. Отказът на чужденеца да подпише отказа е достоверен от свидетел /л.61/.

Във връзка с докладната записка по случая е изготвено е Предложение рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. от Началник група 01 ГКПП Аерогара С. до „за“ Началник на ГПУ – С., с което при идентично описване на фактическата обстановка, е предложено налагане на принудителна административна мярка на чужденеца Zhu Huaming, [дата

на раждане] , гражданин на Китай, паспорт № ED3247323 на 18.05.2018 г., валиден до 17.05.2028 г., с положена в него френска виза №[ЕИК], издадена на 15.07.2022 г. в С., валидна от 15.07.2022 г. до 10.03.2023 г., с разрешен престой 90 дни за многократно влизане в страните от Шенген, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. – „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 06.01.2023 г. до 05.01.2026 г. /л.9-10,л.12-13/.

В предложението е посочено, че китайският гражданин изчаква обратен полет в зоната за отговорност на ГКПП Аерогара С., Терминал 1. Отражено е, че в случая са налице данни, че чуждият гражданин е направил опит да влезе в Република България с неистински документи за пътуване, а именно: паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г. от Република Ч., валиден до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г. от Република Ч., валидна до 26.08.2032 г. на името на Zhu Huaming, [дата на раждане] са изцяло неистински.

Въз основа на предложението е издадена процесната заповед, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ вр. Заповед рег. № 4064з-1022/26.09.2019 г. вр. Предложение № рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С., на Жу Х. /Zhu Huaming/ е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 05.10.2023 г. до 04.01.2026 г. Предложението е цитирано в заповедта и съставлява неразделна част от мотивите на административния акт. Поради опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедта, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е допуснато нейното предварително изпълнение. Процесната заповед е връчена лично на чужденеца в присъствието на преводач /л.11/.

От страна на ответника в съдебното производство е представена административната преписка в цялост, включително и доказателства за компетентността на административния орган, издател на оспорената заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена до съда по електронен път на 13.01.2023 г., с вх. № 1619/16.01.2023 г. в рамките на преклузивния срок по чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна – адресат на акта, имаща правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно нормата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните

дирекции, „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая, процесната заповед е издадена от „за“ Началник на ГПУ – С., Д. К., съгласно Заповед № 4064з-889/21.09.2022 г., издадена от ВПД Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи. С тази заповед на основание чл. 53 от ЗМВР вр. чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за устройство и дейността на МВР вр. Заповед № 8121К-11189/16.09.2022 г. на Министър на вътрешните работи е определено главен инспектор Д. К. – Заместник-началник I-степен на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари да замества комисар Т. Й. Ч. – началник I степен на ГПУ – С., като осъществява функциите по чл. 28, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за устройство и дейността на МВР за времето от 21.09.2022 г. до отпадане на необходимостта /л.48/.

Представени са още:

Заповед № 4064з-1022/26.09.2019 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т.1-5 и чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ са определени длъжностните лица, които да налагат принудителни административни мерки – Заместник-директорът на РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР; началниците на ГПУ – С., ГПУ – Летище Б., ГПУ – Летище В. и ГПУ – Летище П. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“; заместник-началниците на ГПУ – С., ГПУ – Летище Б., ГПУ – Летище В. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ /л.45/;

Заповед № 8121К-11358/21.12.2018 г., издадена от Министър на вътрешните работи за преназначаване на старши инспектор Т. Й. Ч. – Началник на група „Оперативно – издирвателна дейност“ ОТ ГПУ – С. към РДГП – Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР на ръководна длъжност Началник I степен на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР /л.46/;

Заповед № 8121К-12474/15.12.2021 г., издадена от Министър на вътрешните работи, с която на основание чл. 143, ал. 1, т. 3, чл. 158, т. 4 и чл. 164, ал. 1 от ЗМВР вр. с чл. 8 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР и Заявление с рег. № 3286р-59568/10.12.2021 г., комисар Д. Т. К. е преназначен на длъжност Заместник-началник I-степен на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР /л.49/

Заповед № 8121К-11189/16.09.2022 г., издадена от Министър на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗМВР вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР и докладна записка рег. № 3282р-20852/07.09.2022 г., Т. Й. Ч. е временно преназначен за срок от една година на ръководна длъжност Директор на РДГП – Драгоман при Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР /л.47/.

При така установеното от представените по делото заповеди, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, а именно със Заповед № 4064з-889/21.09.2022 г., издадена от ВПД Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи е определено главен инспектор Д. К. – Заместник-началник I-степен на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари да замества комисар Т. Й. Ч. – началник I степен на ГПУ – С., като осъществява функциите по чл. 28, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за устройство и дейността на МВР за времето от 21.09.2022 г.

до отпадане на необходимостта. Представена е № Заповед № 8121К-12474/15.12.2021 г., издадена от Министър на вътрешните работи, с която на основание чл. 143, ал. 1, т. 3, чл. 158, т. 4 и чл. 164, ал. 1 от ЗМВР вр. с чл. 8 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР и Заявление с рег. № 3286р-59568/10.12.2021 г., комисар Д. Т. К. е преназначен на длъжност Заместник-началник I-степен на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР.

Предвид представената по делото Заповед № 4064з-1022/26.09.2019 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т.1-5 и чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ са определени длъжностните лица, които да налагат принудителни административни мерки – Заместник-директорът на РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР; началниците на ГПУ – С., ГПУ – Летище Б., ГПУ – Летище В. и ГПУ – Летище П. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“; заместник-началниците на ГПУ – С., ГПУ – Летище Б., ГПУ – Летище В. към РДГП – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“, както и цитираните по-горе две заповеди във връзка с чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в кръга на упражняваните от него правомощия, поради което релевираните доводи за нищожност са неоснователни.

Съдът приема, че актът е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите и правните основания, послужили за издаването му, а именно чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ вр. Предложение № рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С. и Заповед рег. № 4064з-1022/26.09.2019 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи. Фактическите основания /мотиви/ за издаване на процесната заповед се съдържат в представеното по делото Предложение с рег. № 8177р-555/06.01.2023 г., изготвено от Началник група 01 ГКПП Аерогара С. до „за“ Началник на ГПУ – С., включително и от доказателствата, представени с административната преписка, с което настоящият съдебен състав намира, че е изпълнено законното изискване за мотивиране на издадения административен акт. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГН на Върховния съд. Поради, което неоснователни се явяват възраженията за липса на мотиви в процесната заповед.

При издаване на процесната заповед, противно на релевираните в жалбата възражения, съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения на административно- производствените правила и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК. Предвид, че жалбата срещу оспорената заповед е депозирана в срок и фактът, че чужденецът е упълномощил адвокат за осъществяване на процесуално представителство, реализирано в пълен обем, настоящият съдебен състав приема, че непосочването в заповедта на езика, на който чужденецът е запознат с процесната заповед, не представлява съществено процесуално нарушение. Това обстоятелство има значение относно допустимостта на жалбата – същата е подадена в срок и е процесуално допустима, но не и по отношение на материалната законосъобразност на процесния административен акт. В тази връзка, съдът намира,

че упражняването право на защита е гарантирано от подадената жалба, с което са изпълнени процедурните гаранции по чл. 13, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО, поради което не е налице нарушение на тази общностна норма.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ вр. Заповед рег. № 4064з-1022/26.09.2019 г. вр. Предложение рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С..

Във връзка с изискването за осъществяване на определено обстоятелство, необходимо за приложението на чл. 42з от ЗЧРБ, следва да бъде съобразено и Решение /ЕС/ 2018/934 на Съвета от 25.06.2018 г. относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото на Шенген, свързани с Ш. информационна система в Република България и Румъния, което съгласно чл. 2 от същото влиза в сила в деня на приемането му.

Съгласно нормата на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използване на неистински или преправени документи, виза или разрешение за пребиваване.

Безспорно в оспорената заповед е посочено и конкретизирано основанията чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ. С оглед изричното посочване на двете законови разпоредби, включително и изричното посочване на Предложение с рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С., в което е посочено, че чужденецът е направил опит да влезе в територията на Република България с неистински документи за пътуване - паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г. от Република Ч., валиден до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г. от Република Ч., валидна до 26.08.2032 г. на името на Zhu Huaming, [дата на раждане] изцяло неистински, следва извод, че не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, както се посочи по-горе в съдебния акт. В заповедта изрично е посочено, че същата се издава на основание основанията чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. Предложение с рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С. вр. Заповед рег. № 4064з-1022/26.09.2019 г., при съобразяване на факта, че жалбоподателят е представил на гранично-визов паспортен контрол неистински документи - паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г. от Република Ч., валиден до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г. от Република Ч., валидна до 26.08.2032 г. на името на Zhu Huaming.

Това обстоятелство не се оспорва от чужденеца, предвид че възражения в тази насока не са изложени в депозираната жалба, нито пък такива са направени от процесуалния му представител в представеното в ОСЗ на 15.03.2023 г. писмено становище. Това се установява и от събраните по делото доказателства.

Видно от представените с административната преписка Докладна записка рег. № 8177р-612/06.01.2023 г. и Предложение с рег. № 8177р-555/06.01.2023 г. по описа на ГПУ – С. относно налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ, се установи, че на 05.01.2023 г., около 17:50 часа на ГКПП Аерогара С. за влизане в страната с полет FB808 от А. е пристигнало лице, представило се за чешки гражданин с имена Zhu Huaming, [дата на раждане], паспорт № 41087974, издаден на 26.08.2022 г., с дата на валидност до 26.08.2023 г. и лична карта №[ЕИК], издадена на 26.08.2022 г., валидна до 26.08.2032 г. Във връзка с възникнали съмнения относно истинността на представените от чуждия гражданин документи, същият е отведен за контрол на втори линия. При извършения личен преглед на личните вещи на

чужденеца е открит един брой паспорт, издаден от Китай с № ED3247323 на 18.05.2018 г., с дата на валидност 17.05.2028 г. на лице с имена - Zhu Huaming, [дата на раждане] , със снимка на приносителя, с положена в него френска виза №[EИК], издадена на 15.07.2022 г. в С., валидна от 15.07.2022 г. до 10.01.2023 г., с разрешен престой 90 дни, за многократно влизане в страните от Шенген.

Обстоятелството, че представените от жалбоподателя чешки паспорт и чешка лична карта са неистински, се установява от представената по делото Експертна справка № 25/05.01.2023 г. В същата е отразено, че представените документи са изцяло неистински, а лицата от снимки 1,2 и 3 са идентични /л.16-19/. Относно открития при личния преглед на лицето паспорт, издаден от Китай с № ED3247323 на 18.05.2018 г., с дата на валидност 17.05.2028 г. на лице с имена - Zhu Huaming, с Експертна справка № 26/05.01.2023 г. е установено, че същият е истински и снимката е на приносителя /л.59/.

При така установените факти следва извод, че правилно е приложена нормата на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съгласно която забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, като в процесния случай основанията са по чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, а именно, когато чужденецът е направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използване на неистински или преправени документи, виза или разрешение за пребиваване.

Относно преценката за материалната законосъобразност на оспорената заповед, настоящият съдебен състав дължи произнасяне и по отношение на обстоятелството дали към момента на издаване на заповедта спрямо чуждия гражданин е била налице процедура по предоставяне на особена закрила по реда на ЗУБ. От събраните по делото доказателства не се констатира наличието на това обстоятелство, нещо повече възражения и доводи в тази насока не са изложени в депозираната жалба, нито от процесуалния представител на жалбоподателя в депозираното писмено становище в ОСЗ на 15.03.2023 г. Нещо повече, съгласно представено по делото писмо с вх. № 8845/02.03.2023 г. от Дирекция „Миграция“ при МВР се установява, че след извършени справки в автоматизираните информационни фондове, ползвани от Дирекция „Миграция“, не са установени данни за издадено разрешение за пребиваване, идентификационен номер и регистриран адрес на територията на Република България за лицето Жу Х. /Zhu Huaming/, [дата на раждане] , гражданин на Китай /л.43/.

Съдът намира, че в процесния случай от страна на административния орган не е налице нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно тази законова разпоредба, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Както се установи по делото, спрямо жалбоподателя не се установи да е налице производство по предоставяне на международна закрила по реда на ЗУБ, както и че спрямо същия в АИС на Дирекция „Миграция“ липсват данни за издадено разрешение за пребиваване, идентификационен номер и регистриран адрес на територията на Република България. При издаването на процесната заповед, административният орган не е извършил нарушение на изискването за съобразяване на семейното положение на чужденеца, доколкото от събраните по делото доказателства не се установи дори и евентуално такова – същият да има сключен брак с българска гражданка,

респективно деца. В тази връзка, съдът намира, че не е налице нарушение на изискването за съобразяване на съществуване на семейни, културни и социални връзки на лицето.

От събраните по делото доказателства не се установи да е налице спрямо жалбоподателя производство по подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване в Република България. Не се установява по никакъв начин по делото, че чуждият гражданин е сред „уязвимите лица“ по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ. Съгласно тази норма, „уязвими лица“ са малолетни или непълнолетни лица, непридружени малолетни или непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители с малолетни или непълнолетни деца и лица, които са били подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие.

Следва да се има предвид, че административният орган е съобразил също така и продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, за същия в информационните масиви на Дирекция „Миграция“ липсват данни за пребиваване в страната. При съобразяване с установените обстоятелства, не може да бъде обоснован извод за трайна връзка на жалбоподателя с Република България, поради което съдът не намира допуснато нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ / в този смисъл Решение № 704 от 16.01.2020 г., по административно дело № 3674/2019 г. по описа на ВАС/.

На следващо място, съдът не намира, че в случая е налице нарушение относно определената продължителност на наложената с ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 05.01.2023 г. до 04.01.2026 г. Това е така, защото преценката за определяне продължителността срока на наложената ПАМ е предоставена на административния орган. Вярно е, че в оспорената заповед липсват мотиви относно размера на срока на забраната; не е посочено защо е прието, че тя следва да е за 3 г. Същевременно, видно от представеното по делото и цитирано предложение за издаване на оспорената ПАМ, е предложено същата да бъде наложена със срок от 3 г. В тази връзка съдът не намира, че е извършено нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ във вр. с чл. 11, § 2 от директива 2008/115 ЕО.

От установеното следва извод, че продължителността на забраната за влизане е определена, след като са взети предвид всички обстоятелства от значение за процесния случай. Следователно наложената мярка е пропорционална, тъй като са спазени останалите закони изисквания същата е и материалнозаконосъобразна.

По гореизложените съображения, съдът намира оспорената заповед за правилна и законосъобразна, издадена при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон и неговата цел. В тази връзка депозираната жалба следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100.00 лв., при съобразяване на чл. 78, ал. 8 от ГПК, съгласно която норма, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет, по предложение на НБПП. Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, по административни

дела възнаградението за една инстанция е от 100.00 до 360.00 лв.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Жу Х., гражданин на Китай, [дата на раждане] , с паспорт № ED3247323, издаден на 18.05.2018 г., чрез адвокат В. И., Адвокатска колегия – К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, против Заповед № 8177ПАМ-1/06.01.2023 г., издадена от „за“ Началник на Гранично полицейско управление – С., Регионална Дирекция „Гранична полиция - Аерогари“, Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „В“ от Регламент /ЕО/ № 1861/2018 г. вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 05.01.2023 г. до 04.01.2026 г.

ОСЪЖДА Жу Х., гражданин на Китай, [дата на раждане] , с паспорт № ED3247323, издаден на 18.05.2018 г., чрез адвокат В. И., Адвокатска колегия – К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, да заплати на Главна Дирекция „Гранична Полиция“ при МВР сумата в размер на 100.00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: